

pronto toevallige ontmoetingen

foto Roger Dohmen

Groene vingers GENOEG BIJ CLIËNTEN SGL

door Wim Doesborgh

Aan de Wielewaalstraat in Sittard spettert het van het tuinplezier. Mensen zijn driftig bezig met plantjes te verzorgen, nieuwe aarde in grote bakken te doen en onkruidjes de oorlog te verklaren.

Het prachtige meizonnetje, dat eindelijk zijn aanspraak is komen maken op de voorjaarswarmte, zorgt voor een plezierige werksfeer. De groenwerkers zijn duidelijk in hun nopjes.

We zijn zonder het te weten zo maar binnengevallen bij het plaatselijke activiteitencentrum van de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg (SGL), de club die op meerdere plekken in Limburg mensen helpt die kampen met een lichamelij-

ke, zintuiglijke of meervoudige handicap. Vooral mensen die een hersenletsel hebben opgelopen, bijvoorbeeld na een ongeluk of een hersenbloeding, worden hier opgevangen. Maar ook patiënten die een ondersteuning van de ademhaling nodig hebben of lijden aan afasie (een taal- en spraakstoornis) krijgen hier een helpende hand.

De cliënten worden voor een bepaald aantal dagen 's morgens thuis opgehaald en in de namiddag weer naar huis gebracht met een busje. Zoals Huub Remmers die een paar keer per week naar de Wielewaalstraat komt.

„Ik heb het hier erg naar mijn zin”, zegt Huub. Hij is al zestien jaar cliënt van SGL en hij is een actief lid van de tuingroep die onder

leiding van Henk Bongers de groene vingers van de medewerkers op de proef stelt.

„Je kunt hier ook meedoen aan andere activiteiten zoals muziek, iets met computers, bowlen, educatieve dingen, schilderen, dansen en zelfs tandemfietsen en koersbal. Allemaal mooi en wel, maar geef mij dit maar. Ik vind het werken in de tuin het fijnst.”

Er is nog geen dag geweest dat Huub met tegenzin in de tuin aan de slag ging.

„Dit is mijn nieuwe leven geworden. Ik moet er niet aan denken dat ik de hele week thuis moest blijven zitten.”

Huub is bezig de planten in de grote bakken te verzorgen. De andere leden van de tuingroep drommen

om ons heen. We ontmoeten zo Jo Schoffelen, die grapt dat hij met zijn naam onmogelijk aan een andere activiteit kan deelnemen.

„Ik leef echt op, als ik hier kom”, zegt Jo. „Samen met de anderen. Dat voelt echt als een gemeenschap, als een vriendschap met cliënten die in hetzelfde schuitje zitten als ik.”

Jo wijst naar de hoge bakken met pootaarde. Die zijn aangebracht om cliënten die niet kunnen bukken in de gelegenheid te stellen met plantjes aan de gang te gaan. Zelfs rolstoelers kunnen hier zo aanschuiven en hun groente poten en verzorgen.

Ook is er een mooie, grote kas waarin exotische producten tot wasdom kunnen komen. Begeleider Henk Bongers is enthous-

iaast over de tuingroep.

„Het is een fijne groep”, zegt hij, „waarvan sommigen al heel lang lid zijn. De ene cliënt vindt alles nieuw en werkt voor het eerst van zijn leven in een tuin, de ander krijgt al behoorlijk routine en komt met eigen ideeën. Zo zijn we nu ook bezig met aardbeien, artisjokken en andere soorten.”

Soms, vertelt Henk, zijn de tuingroepers zo fanatiek dat ze elkaar gaan beconcurreren. „Zoals onlangs bij de teelt van courgettes. Dat vonden ze zo spannend dat ze een wedstrijd hebben gedaan wie de grootste courgette zou krijgen. Dat levert een boel plezier op.”

Minder plezierig is het feit dat door de overheveling van zorgtaken van het Rijk naar de gemeenten het aantal uren dat cliënten hier

worden opgevangen flink is teruggeschoefd. De gemeenten hebben die taken namelijk wel overgedragen, maar het geld dat daarbij hoort, is niet voldoende. Keihard bezuinigen heet zoiets en een cliënte als Maries weet daarvan mee te praten.

„Eerst werd ik drie dagen per week opgehaald om hier te komen werken”, vertelt ze. „Sinds dit jaar is dat nog maar twee dagen, opgedeeld in één hele en twee halve dagen. Je krijgt een zogenaamd keukentafelgesprek en dan bekijken ze op hoeveel ondersteuning je recht hebt. Ik vind het heel jammer dat ik nu minder mag komen, want dit werk is voor mij echt een enorme steun in mijn handicap.”

Maries helpt deze middag mee in de kas. Er moet het nodige worden opgeruimd.

„En het ergste”, zegt Maries, „is dat ik einde van het jaar opnieuw zo'n keukentafelgesprek krijg. Gaan ze opnieuw bekijken hoe vaak ik hier mag komen. Ik zie daar nu al tegenop.”

Maries en de andere tuingroepleden hebben het er wel eens over met begeleider Henk. Ze maken zich zorgen.

„Weet je wat steekt?”, zegt Henk, „Dat dit allemaal wordt uitbroeid door mensen die er geen kaas van hebben gegeten. Die bepalen hoe veel en hoe duur, maar ze kennen ons werk voor geen meter. Veel cliënten haken af, omdat ze de hogere eigen bijdrage niet kunnen betalen. Deze opvang wordt voor hen gewoon te duur. En dat zouden we met z'n allen toch niet moeten willen.”